

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

MERAL -TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no: 33446/02)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

27 Kasım 2007

İşbu karar AIHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan (33446/02) no'lu davanın nedeni (T.C. vatandaşı) Bayram Meral'in (başvuran) Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne 29 Temmuz 2002 tarihinde Temel İnsan Hakları ve Özgürlüklerini güvence altına alan Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurudur.

Başvuran, İzmir Barosu avukatlarından G. Dinç tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

Başvuran, 1956 doğumludur ve Ödemiş'te ikamet etmektedir.

Başvuran, 1987 yılında İzmir Karaburun'da bulunan 3.220 m² lik bir taşınmaz satın almıştır. Bununla birlikte başvuran, 1988 yılında "Askeri Güvenlik Bölgesi" içerisine alınan taşınmazın tapusunu 9 Şubat 1994 tarihinde alabilmiştir.

14 Şubat 1995 tarihinde başvuran, inşaat izni verilmesi istemini içeren talebini Karaburun Belediyesi'ne sunmuştur. 6 Aralık 1995 tarihinde Belediye, ilgili mevzuat uyarınca başvurunu, öncelikle Genelkurmay Başkanlığı'na başvuruda bulunması gerektiği yönünde bilgilendirmiştir.

22 Nisan 1996 tarihinde, diğer beş arsa sahibi ile başvuran, inşaat izni verilmesi taleplerini Genelkurmay Başkanlığı'na sunmuşlardır.

12 Kasım 1997 tarihinde, Genelkurmay Başkanlığı, dava konusu taşınmazın "askeri güvenlik bölgesi" içerisinde yer alması sebebiyle başvuranın talebini reddetmiştir.

1 Aralık 1997 tarihinde, başvuran, Genelkurmay Başkanlığı'ndan taşınmazının kamulaştırılması istemini belirttiği yeni bir talepte bulunmuştur.

Genelkurmay Başkanlığı'nın zımni ret kararının ardından 17 Şubat 1998 tarihinde, başvuran, Genelkurmay kararının iptali için İzmir İdare Mahkemesi'nde dava açmıştır.

30 Mart 1998 tarihinde, Milli Savunma Bakanlığı cevaben layihalarını sunmuştur. Kamu yararı amacıyla mülkiyet hakkının sınırlandırılabilmesine ilişkin Anayasa'nın 35. maddesine atıfta bulunarak Bakanlık, Askeri Güvenlik Bölgesi Kanunu ile İdare'nin bu bölgelerde bulunan taşınmazları kamulaştırma yükümlülüğünün bulunmadığını savunmuştur.

14 Mayıs 1998 tarihinde sunduğu layihalarında, başvuran, kamu yararı ile mülkiyet hakkı arasındaki dengenin sağlanması için sınırlama getirilen taşınmazının kamulaştırılması gerektiğini belirtmiştir. Bu bağlamda başvuran, AİHM'nin konuya ilişkin içtihadına atıfta bulunmuştur.

10 Mart 1999 tarihinde Mahkeme bir duruşma gerçekleştirmiştir. Ara kararlar Mahkeme, İdare'den askeri güvenlik bölgesine ilişkin belge ve haritaları sunmasını istemiştir.

4 Haziran 1999 tarihinde Mahkeme, başvuranın talebini reddetmiştir. Mahkeme, Askeri Güvenlik Bölgesi Kanunu'nun, Askeri Güvenlik Bölgesi içerisinde kalan bir taşınmazının İdare tarafından kamulaştırılmasına olanak tanısa da bu konuda İdare'ye bir yükümlülük getirmediğine kanaat getirmiştir. Ayrıca Mahkeme, bu bölgelere inşaat yapmak isteyenlerle ilgili olarak bir sınırlamanın sözkonusu olduğunu sonuç olarak, bu bölgelerde önceden ikamet etmiş insanların ikametlerine ve topraklarını işlemeye devam edebileceklerini belirtmiştir.

2 Ağustos 1999 tarihinde, başvuran temyize gitmiştir.

Danıştay 12 Aralık 2000 tarihli kararıyla, 4 Haziran 1999 tarihli kararı yasaya ve usule ilişkin kurallara uygun olduğu gerekçesiyle onamıştır.

12 Mart 2001 tarihinde, başvuran, 12 Aralık 2000 tarihli kararın düzeltilmesi için başvuruda bulunmuştur. Başvuran, öncelikle bu kararın, 1 No'lu Ek Protokol'ün 1. maddesine uygun olmadığını ileri sürmüştür. Ayrıca, başvuran, tetkik hakiminin ve Danıştay Savcısı'nın görüşünün kendisine tebliğ edilmemesinin AİHS'nin 6. maddesi uyarınca silahların eşitliği ilkesini ihlal ettiğini de iddia etmiştir.

22 Kasım 2001 tarihinde, Danıştay, karar düzeltme talebini reddetmiştir.

Hükümet, taşınmazın 29 Mayıs 2002 tarihinde askeri güvenlik bölgesi olarak sınıflandırılmasının iptal edildiğine ilişkin tapu belgesinin bir nüshasını sunmuştur.

I. AİHS'NİN 6. MADDESİNİN YARGILAMANIN HAKKANİYETE UYGUNLUĞU BAKIMINDAN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuran Danıştay önünde yapılan yargılamanın hakkaniyetten yoksun olduğunu iddia etmektedir. Başvuran bu hususta AİHS'nin 6/1 maddesine atıfta bulunmaktadır.

A. Kabuledilebilirliğe ilişkin

AİHM bu şikayetin AİHS'nin 35/3 maddesi bakımından açıkça dayanaktan yoksun olmadığını tespit etmektedir. AİHM ayrıca şikayetin başka herhangi bir kabuledilemezlik gerekçesinin bulunmadığını tespit etmektedir. Dolayısıyla bu şikayetin kabuledilebilir ilan edilmesi yerinde olacaktır.

B. Esasa ilişkin

1. Tarafların argümanları

Başvuran, temyiz talebinin reddedilmesi isteminde bulunmuş olan savcı ve tetkik hakiminin mütalaalarının yargılamanın hiçbir aşamasında kendisine iletilmediğinden yakınmaktadır. Başvuran, davaya ilişkin mütalaalarını bildirmek üzere davaya dahil olan savcı ve tetkik hakiminin görüşlerinin taraflara önceden bildirilmediğine ve bu görüşlere cevap verme imkanının bulunmadığına dikkat çekmektedir. *Göç – Türkiye* kararını emsal gösteren başvuran bu tür bir uygulamanın silahların eşitliği ilkesini zedeleyeceğini iddia etmektedir.

Hükümet, mütalaaların tebliğ edilmemesi nedeniyle iki taraf arasındaki silahların eşitliği ilkesinin ihlal edildiğinin söylenemeyeceğini savunmaktadır. Bu hususta Hükümet, temyiz başvurusu üzerine yapılan bir idari yargılamada dava dosyasının incelenmek üzere Danıştay

Başsavcılığına gönderildiğine işaret etmektedir. Başsavcının dava dosyasıyla ilgili yazılı görüşlerini hazırlamasını müteakiben dosya yetkili daireye gönderilir. Tetkik hakimi dosyayı inceledikten sonra görüşlerini hakim heyetine sözlü olarak sunar. Müzakerelerin ardından hakimler bir karara vararak karar taslağının hazırlanması görevini tetkik hakimine tevdi ederler. Karar taslağı hakimler tarafından incelendikten sonra imzalanarak tebliğ edilir. Savcının ya da tetkik hakiminin Danıştay'a sevk edilmiş bir dava hakkındaki görüşleri davayı incelemekle sorumlu daireyi bağlamaz. Daire başvurusu bu mütalaaları dikkate almadan da inceleyebilir. Ayrıca, şayet Danıştay önünde bir duruşma yapılıyorsa bu duruşmaya savcı taraflarla birlikte katılır. Son olarak ise taraflara söz hakkı verilir.

Mevcut davada ilk derece mahkemesinin kararını onayan Danıştay ilamı tetkik hakiminin ve savcının görüşlerini ihtiva etmektedir. Hükümete göre başvuran karar düzeltme talebine ilişkin olarak yeni iddialar gündeme getirmemiştir. Hükümet, başvuranın idare mahkemeleri önünde yapılan yargılamalarda bir avukat tarafından temsil edildiğini, bu nedenle başvuranın avukatının savcının görüşünü ihtiva eden dava dosyasını inceleme imkanına sahip olduğunu belirtmektedir.

2. AİHM'nin takdiri

a) Savcının görüşlerinin önceden tebliğ edilmemesi hakkında

Danıştay Savcısı öncelikle soruşturma dosyasını hazırlamakla görevlidir. Bu maksatla gerekli gördüğü her türlü araştırmayı yapabilmesine ve her yerden bilgi talebinde bulunabilmesine imkan tanıyan geniş yetkilere sahiptir. İkinci olarak ise savcı, ilk derece mahkemesi tarafından verilen kararın onanması ya da bozulması yönünde yazılı görüş sunar. Savcının görevlerini tarafsız bir biçimde yerine getirdiği hususunda kuşku yoktur. Bununla beraber savcının tarafların itirazına tabi olmayan mütalaası temyiz davasının tarafları açısından nötr olarak değerlendirilemez. Temyiz talebinin kabul ya da reddedilmesi yönünde görüş bildirmesi nedeniyle yazılı görüşlerini sunduktan sonra savcı, mahkeme heyetinin kararı üzerinde etki yapmasına imkan sağlayan bir konuma geçer. Adil yargılanma kavramı prensipte, bilhassa, davanın taraflarının, mahkemenin kararını etkilemek amacıyla bağımsız bir yargı görevlisi tarafından bile olsa sunulan her türlü delil ve mütalaa hakkında bilgi sahibi olmasını ve bunlarla ilgili görüş bildirmesi hakkını da içinde barındırır (bkz., sözcülemi, *Martinie – Fransa*, no: 58675/00, prg. 46).

AİHM, *Kress – Fransa* kararında (no: 39594/98, prg.64 ve 65), bir hukuk ya da ceza davasında bağımsız bir yargı mensubu tarafından sunulan mütalaaların bu mütalaalara yanıt verme imkanı bulunmayan davanın taraflarına önceden tebliğ edilmemesi bağlamında nizalı dava hakkının kapsamına ilişkin içtihadını teyit etmiştir. Sözkonusu dava koşullarında AİHM'nin 6. maddenin 1. paragrafının ihlal edilmediği sonucuna vardığı doğrudur da mevcut davada olayların farklı olduğunun altını çizmek yerinde olacaktır. *Kress* davasında AİHM, Danıştay önünde açık olarak yapılan hüküm duruşmasında Hükümet Komiseri'nin mütalaasını ilk defa sözlü olarak sunduğunu ve böylelikle hem tarafların, hem yargıçların, hem de duruşmada hazır bulunanların Hükümet Komiseri'nin mütalaalarının anlam ve muhtevası hakkında bilgi sahibi olduklarını tespit etmiştir. Ayrıca arzu ettikleri takdirde avukatlar duruşmadan önce Hükümet Komiseri'nden mütalaalarının genel anlamı hakkında bilgi talebinde bulunabilme ve bu mütalaalara yazılı cevap verebilme hakkına sahipti. Hükümet Komiseri'nin duruşma esnasında davanın taraflarınca gündeme getirilmemiş bir unsur gündeme getirmesi durumunda mahkeme heyeti başkanı tarafların bu hususu müzakere etmesi maksadıyla davayı ertelemektedir. Ancak sözü edilen güvenceler, görülmekte olan bu davada mevcut değildir. Zira Danıştay tarafların başvuru gerekçelerini

duruşmasız olarak incelemiştir (savcılığın görüşlerine duruşma esnasında yanıt verebilme imkanına ilişkin olarak, krş. *Wynen - Belçika* (karar, no: 32576/96, prg. 35)).

Bir avukat tarafından temsil edilen başvuranın Danıştay kaleminde bulunan dosyayı inceleme ve savcının mütalaasının bir nüshasını edinebilme imkanının bulunduğu yönündeki argümana ilişkin olarak AİHM, bunun başvuranın nizalı dava hakkının temini için esasen yeterli bir güvence sunmadığı kanaatindedir. AİHM, *Göç* kararında (adıgeçen, prg. 57) da belirtildiği üzere, savcının mütalaasının dava dosyasına aktarıldığı ve arzu ettiği takdirde bu mütalaaya yazılı olarak cevap verebilme imkanının bulunduğu hususlarında başvurana Danıştay kalemi tarafından bilgi verilmesinin hakkaniyet açısından daha uygun olacağına dikkat çekmektedir. Ancak bu gerekliliğe iç hukukta uyulmadığı gözükmemektedir. AİHM, başvuranın avukatından inisiyatif olarak dosyaya yeni unsur eklenip eklenmediği hususunda mütemadiyen bilgi almasının istenmesinin avukata orantısız bir yük getireceğini belirtmektedir. AİHM ayrıca bu durumun savcının mütalaasını yorumlaması için avukata gerçek bir imkan temin edildiği anlamına gelmeyeceğini belirtmektedir, zira yargılama takvimi konusunda başvuranın avukatına hiçbir zaman bilgi verilmemiştir.

Hükümetin de belirttiği üzere, duruşma yapılması halinde idari yargılama usulü kanununun 18. maddesi uyarınca savcı mütalaasını sunduktan sonra davanın taraflarına son olarak söz hakkı verildiği doğrudur. Bu durum ilk bakışta yargılanmakta olan kişilerin savcının mütalaasına cevap verebilmelerine imkan tanıyabilir. Ancak AİHM bu argüman üzerinde tahmin yürütmeye gerek olmadığı kanaatindedir. Zira yukarıda da kaydedildiği üzere Danıştay temyiz gerekçelerini duruşmasız olarak incelemiştir (bkz., bilhassa, *Wynen*, adıgeçen, prg. 38).

Bu itibarla Danıştay Savcısının görüşlerinin niteliği ve başvuranın bu görüşlere yazılı cevap vermesinin imkansız oluşu gibi unsurlar dikkate alındığında başvuranın nizalı yargılama hakkının ihlal edildiği ortaya çıkmaktadır.

Dolayısıyla 6. maddenin 1. fıkrası bu bakımdan ihlal edilmiştir.

b) Tetkik hakiminin kanaatlerinin önceden tebliğ edilmemesi hakkında

Tetkik hakiminin kanaatlerinin önceden tebliğ edilmemesine ilişkin olarak AİHM, bu yargı mensubunun görevinin savcının göreviyle mukayese edilebilir olmadığını gözlemlemektedir. Tetkik hakimleri Danıştay Başkanı ve kurul ve daire başkanları tarafından kendilerine verilen görevleri yerine getirmekle ve bunlar tarafından havale edilen davaları incelemekle sorumlu iken savcılar Danıştay Başsavcısının emri altında çalışmaktadırlar. Genel olarak tetkik hakimleri soruşturma yapmayı daha evvel soruşturması tamamlanmış bir dosya hakkında görüşlerini sunmaktadırlar. Her halükarda mevcut davada tetkik hakiminin önyargılı davranmasına neden olacak bir soruşturma yaptığını gösteren herhangi bir unsur mevcut değildir (bkz., sözgelimi, *Martinie*, adıgeçen, prg. 49).

Her ne kadar Danıştay'da görülen davalarda tetkik hakiminin görevini ne surette yerine getirdiği hususuna ilişkin olarak Türk Hukuku'nda ayrıntılı bilgi verilmemişse de, görevinin kendine verdiği yetkilerin diğer hakimlerin yetkisinden pek farklı olmadığı anlaşılmaktadır. Tetkik hakiminin mütalaasını yazılı ya da sözlü olarak sunarak hakimlerin kararını etkilemeyi amaçladığı doğrudur, ancak, bu görevin Danıştay Başkanı ve Daire Başkanlarını temsilen yerine getirdiği hukuki görevlerinden olduğu gözükmemektedir. Danıştay Başkanı ve Daire Başkanlarının yönetiminde tetkik hakimleri karar taslaklarını yazar ve tutanakları hazırlarlar.

AİHM ayrıca, başvuranın *Reinhardt ve Slimane-Kaid – Fransa* davasındaki (31 Mart 1998 tarihli karar, prg. 101) aksine ‘raportör hakim raporunu ve karar taslaklarını ihtiva eden dosyanın başvuruya tebliğ edilmesinden’ değil tetkik hakiminin mütalaasının tebliğ edilmemesinden şikayetçi olduğunu gözlemlemektedir.

Dolayısıyla AİHM, 6. maddenin 1. fıkrasının bu bakımdan ihlal edilmediği sonucuna varmaktadır.

II. AİHS’İNİN 6/1. MADDESİ’NİN YARGILAMA SÜRESİNİN UZUNLUĞU YÖNÜNDEN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuran idari mahkemelerde görülen yargı sürecinin uzunluğundan yakınmakta, AİHS’nin 6/1. maddesinin ihlal edildiğini ileri sürmektedir.

AİHM, tarafların İzmir İdare Mahkemesi’nin davayı ele aldığı 17 Şubat 1998 tarihinin sürecin başladığı tarih olduğu konusunda hemfikir olduklarını gözlemlemektedir. Yine aynı şekilde Danıştay’ın başvuranın yapmış olduğu tashihi başvurusunu reddettiği 12 Haziran 2002 tarihinde yargı sürecinin tamamlandığı konusunda ihtilaf bulunmamaktadır (tahsis başvurusuna ilişkin bkz. Rodoplu-Türkiye kararı, no: 41665/02, 23 Ocak 2007). Sonuç olarak, üç dereceli yargıda bu süreç yaklaşık dört yıl üç ay sürmüştür.

AİHM yargılama süresinin uygunluğunun davanın şartları ışığında ve davanın karmaşıklığı, başvuran ve ilgili mercilerin tutumu ve ilgililer açısından ihtilafın yarattığı sakıncalar gibi içtihadından çıkan ölçütlere bakılarak değerlendirilmesi gerektiğini hatırlatır: (bkz. birçok içtihat arasında, *Frydlander – Fransa* [BD], no. 30979/96).

Bu bağlamda, AİHM dört yıl üç aylık sürenin üç dereceli yargı aşamasından geçen bir idari yargı için aşırı olmadığına itibar etmekte, dava dosyasında yer alan unsur ışığında herhangi bir pasif dönemin veya adli yetkililere yüklenebilecek bir eksikliğin olmadığını hatırlatmaktadır.

AİHM bu şikayetin dayanaktan yoksun olduğunu ve AİHS’nin 35/3. ve 4. paragrafları uyarınca reddedilmesi gerektiğini kaydetmektedir.

III. EK 1 NO’LU PROTOKOL’ÜN 1. MADDESİ’NİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuran, askeri güvenlik bölgesi sınıflandırması içinde yer alan taşınmazına inşaat yapım izni almasının olanaksız oluşunun mülkiyet hakkına yönelik bir ihlali oluşturduğunu iddia etmekte ve Ek 1 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin ihlal edildiğini öne sürmektedir.

Hükümet, ilgilinin idari mahkemeler önünde tam yargı davası açmaması doğrultusunda iç hukuk yollarının tüketilmediğini savunmaktadır. Hükümet bu tazminat talebinin 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu’nun 13. maddesi çerçevesinde İdareye karşı yapılacak etkili bir başvuru olduğunun altını çizmektedir.

Başvuran Hükümetin bu savına karşı çıkmaktadır.

AİHM, AİHS’nin 35/3. maddesinde öngörülen iç hukuk yollarının tüketilmesi kuralının bir devlet aleyhine uluslararası hakemlik veya yargı organı nezdinde dava açmak isteyen kişilere

öncelikle sözkonusu devletin hukuk sisteminde öngörülen başvuru yollarını tüketme zorunluluğu getirdiğini hatırlatmaktadır. Kendi iç hukuk sisteminde durumu telafi etme imkanı tanınmadan bir devlet uluslararası yargı önünde hesap vermek zorunda bırakılamaz. Bir başvuranın bu kurala uyduğunun kabul edilebilmesi için, iç hukukta normal olarak varolan ve şikayetçi olduğu ihlalin telafisini sağlayabilecek yeterlilikte iç hukuk yollarına başvurmuş olması gerekir. (Bkz. *Aksoy-Türkiye* kararı, 18 Aralık 1996).

AİHM, mevcut bu başvuruda başvuranın inşaat izin talebini reddeden Genelkurmayın kararına itiraz etmekte yetindiği tespitinde bulunmaktadır. Başvuranın başvurusu kamu yararına bir kamulaştırmanın askeri güvenlik bölgesinde yer aldığı gerekçesiyle reddedilmiştir. Bununla birlikte, Hükümetin de vurguladığı gibi başvuran öne sürdüğü zararların telafi edilmesi için maddi tazminat davası açabilirdi (Bkz. aynı anlamda, *Gülizar Öz-Türkiye* kararı, no: 40687/98 ve *Sporrong ve Lönnroth-İsveç* kararı ile karşılaştırınız 23 Eylül 1982). Ayrıca, AİHM başvuranın, Hükümet tarafından sözü edilen başvuru yoluna ihtiyatla yaklaşılmasını gerektirecek hiçbir argüman sunmadığını da gözlemlemektedir. Bu durumda, Hükümetin ön itirazının dayanağı bulunmaktadır.

AİHS'nin 35. maddesinin 1. ve 4. paragraflarına dayalı olarak şikayetin bu bölümümün reddedilmesi gerekmektedir.

IV. AİHS'İN 41. MADDESİ'NİN UYGULANMASI HAKKINDA

AİHS'nin 41. maddesine göre "Mahkeme işbu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlali ancak kısmen telafi edebiliyorsa, AİHM, gerektiği takdirde, hakkaniyete uygun surette, zarar gören tarafın adil tatminine hükmeder."

A. Tazminat

Başvuran maruz kaldığı zarar için 34.954 Euro maddi, 5.000 Euro manevi tazminat talep etmektedir.

Hükümet bu meblağları aşırı olarak nitelendirmektedir.

AİHM, talep edilen maddi tazminat ile tespit edilen ihlal arasında illiyet bağı bulunmadığını kaydetmektedir ve talebi reddetmektedir. AİHM yukarıda gerekçesi belirtilen sonuçların manevi tazminat açısından uygun bir tazmini oluşturduğunu belirtmektedir.

B. Yargılama masraf ve giderleri

Başvuran 4.000 Euro'su avukat gideri, 1.500 Euro'luk kısmı AİHM önünde yapılan giderler olmak üzere 5.500 Euro yargı gideri talebinde bulunmaktadır.

Hükümet, başvuranın bu talebini kanıtlayıcı bir belge sunmadığını ifade etmektedir.

AİHM'nin yerleşik içtihadına göre bir başvuran gerçekliğini, gerekliliğini kanıtladığı makul miktarlardaki yargı giderlerini elde edebilir. AİHM başvuranın avukatlık giderini kanıtlayıcı bir belge sunmadığını hatırlatarak bu talebi reddetmektedir. Sonuç itibarıyla, yargı giderleri için başvurana 1.000 Euro ödenmesini kararlaştırmıştır.

C. Gecikme Faizi

AİHM, Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı faiz oranına üç puanlık bir artışın ekleneceğini belirtmektedir.

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK AİHM, OYBİRLİĞİYLE,

1. Danıştay Savcısının ve tetkik hakiminin tebliğnamelerinin bildirilmemesine ilişkin şikayetlerin *kabuledilebilir*, bunun dışında kalanların *kabuledilemez olduğuna*;

2. Danıştay Savcısı'nın tebliğnamesinin başvurana tebliğ edilmemesi nedeniyle AİHS'nin 6/1. maddesinin *ihlal edildiğine*;

3. Danıştay tetkik hakiminin tebliğnamesinin başvurana tebliğ edilmemesi nedeniyle AİHS'nin 6/1. maddesinin *ihlal edilmediğine*;

4. Mevcut kararın başvuranın maruz kaldığı manevi zarar için başlı başına yeterli tatmin teşkil edeceğine;

5 a) AİHS'nin 44 / 2. maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, miktara yansıtılabilecek her türlü vergi ve masraflarla birlikte, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden Y.T.L.'ye çevrilmek üzere Savunmacı Hükümetin yargı giderleri için başvurana 1.000 (bin) Euro manevi tazminat *ödemesine*;

b) sözkonusu sürenin bittiği tarihten itibaren ödemenin yapıldığı tarihe kadar Hükümet tarafından, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda faiz *uygulanmasına*;

6. Adil tatmine ilişkin diğer taleplerin *reddine*;

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar Fransızca olarak hazırlanmış ve AİHM'nin iç tüzüğü'nün 77 / 2. ve 3. maddelerine uygun olarak 27 Kasım 2007 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.